

מסורת הש"ס

(א) ויחזיקו ידיו... (ב) ויחזיקו ידיו... (ג) ויחזיקו ידיו... (ד) ויחזיקו ידיו... (ה) ויחזיקו ידיו... (ו) ויחזיקו ידיו... (ז) ויחזיקו ידיו... (ח) ויחזיקו ידיו... (ט) ויחזיקו ידיו... (י) ויחזיקו ידיו...

הגרות הב"ח

(א) ויחזיקו ידיו... (ב) ויחזיקו ידיו... (ג) ויחזיקו ידיו... (ד) ויחזיקו ידיו... (ה) ויחזיקו ידיו... (ו) ויחזיקו ידיו... (ז) ויחזיקו ידיו... (ח) ויחזיקו ידיו... (ט) ויחזיקו ידיו... (י) ויחזיקו ידיו...

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אבתיירא... רש"י ד"ה אבתיירא... רש"י ד"ה אבתיירא... רש"י ד"ה אבתיירא... רש"י ד"ה אבתיירא...

לענין רש"י

קב"ל ויחזיקו ידיו... קב"ל ויחזיקו ידיו... קב"ל ויחזיקו ידיו... קב"ל ויחזיקו ידיו... קב"ל ויחזיקו ידיו...

מוסף רש"י

אבתיירא... אבתיירא... אבתיירא... אבתיירא... אבתיירא...

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

לג.

בטפה הסמוך לרשום (הרכי"ס) (ב) כדלמך לקמן דקדים פגע במזוה א"ס היה עובי החלל ד' טפחים או ה' כגון מומת אבנים יניחנה במלל טפה הסמוך לרה"ר כדלמך לקמן [ע"כ] ודקדים פגע במזוה כי אתי לבימה: כמה דמרחיק. מן הבית טפי מעלי ויניחנה מנחות קמ"ל:

כתבה על שני דפין פסולה. פי' בקונטרס שהיית גרול חלק בין דף לרף ולפירושו יש ליישב בדוחק (י) הניחו בשני סיפין אלף על ג' דפין בשתי חמיכות קאמר כי היא"ל דפ"ב דקטור (דף י"ח). דלמך בשני דפין פסולה ספר דאמר רחמנא ולא שנים והיינו בשתי חמיכות דומיא דגט כפ"ב דגיטין (דף י"ד):

בטפה הסמוך לרשות הרבים כמה דמרחק מעלי קמ"ל ואמר רב יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין והניחה בשני סיפין פסולה הא בסף אחד כשרה ראויה לשני סיפין קאמר ואמר רב יהודה אמר שמואל במזוה יהלך אחר היכר ציר (א) מאי היכר ציר (ב) אמר רב ארא אבכתא היכי דמי כגון פיתחא דבין תרי בתי בין בי גברי לבי נשי ריש גלותא בנא ביתא אמר ליה לרב נחמן קבע לי מזוחא א"ר נחמן תלי דשי ברישא אמר רב יהודה אמר רב יעשאה כמין נגר פסולת איני והוא כי אתא רב יצחק בר יוסף פסולת אמר כולוהו מזוחא דבי רבי כמין נגר הוה עבדין יהיהיא פיתחא דעיל ביה רבי לבי מדרשא לא הוה לה מזוה לא קשיא הא דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיטוריא איני והוא פיתחא דהוה עיל (א) בה רב הונא לבי מדרשא והוא לה מזוה ההוא גריל הוה דאמר רב יהודה אמר רב במזוה הלך אחר הרגיל א"ר יורא אמר שליש העליון ורב הונא אמר מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוה מיתבי מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוה דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגובה אף כתיבה בגובה בשלמא לרב הונא הוא דאמר כר' יהודה אלא לשמואל דאמר כמאן לא כר' יהודה ולא כר' יוסי אמר ר"ה בריה דרב נתן לעולם כרבי יוסי ימאי

(כ) דנשי רבא בין שיהא לשיטה בין מינה למינה מהו ופריך מיוק לי דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים וגי' ספרים ומשני לא לריכא דמעורה ועל כרחיך לא מייסקול לגט בשני דפין דמתיבה אחת דהא אמרין נפקת במרא דגיטין (דף פ"ו): שייך מקלת הגט ומתנו דף השני כשר ולא למרין דהוה כשני פגיס ופסול ויש לדחות משום דגט כשני כחוד ספר אבל בקטורא כחוד כשני דמשמע נפקת דספר המזכור ומיוחד למעוטי ב' דפין אפילו בחמיכה אחת וכיוצא להו משמע דכשני עורות פסולה דפריך ולמה לא מנין שהספרים נכתבין בשני עורות והתפילין מזוחות אין נכתבין אלא בעור א'. מ"ר:

ת"ל דשא ברישא. פי' בקונטרס העמיד הקטורא תחילה ששם לא כן הל' תפשה ולא מן הנשוא וקשה דהוה ליה למימר קבע סיפי גרישא ועוד לקמן הוה ליה לאתנויי גזי לא שנו אלא שהעמיד ולכסף חתך (י) ונראה לפרש דהאי ביתא דכנה ריש גלותא היינו כגון פיתחא בין גברי לבין נשי דסליק מינה ומשום היכר ציר קאמר ליה תלי דשא גרישא. מ"ר: הא דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיטוריא. פי' בקונטרס דסיכתא פסולה שמתוכה כסף כנגד שמתוכה כותל איטוריא מקום מיזור השוק והרגל ומעומד הוא כשירה והשתא בין מעומד בין מושכב תרווייהו מיקריין כמין נגר וקשיא (י) לר"מ דמזוה לאו דרך כבוד הוה וקבורת חמור קרי ליה בהמזכר פירות

(כ"ב דף קכ). וספר תורה ולוחות שנארו מושכב ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דכנה בתרא (דף י"ד). אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דליון (א) רזמו כדכחו ועוד דקאמרין נכסמין העמיד לה מלכך של מלכך מוחך שפופרת ומניחה וזו מעומד יניחנה נחת מן הקנים של מלכך (א) וע"כ פ"מ כי סיכתא מעומד כדמזכר המלכך הנועלות בארץ פסולה כאיטוריא הנמוך בשוק לרנכה בלע"ז קב"ל"א כשרה ומיהו כפרק מצות חליצה (וימת דף קג). דלמרין האי איטוריא עד ארעא נחת על כרחין היינו עלם היורד מן השוק עד הרגל ולא קב"ל"א ומיהו הא דלמך (ב) כפ"ב דמגילה ירושלמי לרין שיהא שמע שלה רואה את הפתח און ראה לפי' הקונטרס דלפירושו ר"מ יש ליישב כגון דשיטה אחרונה לרד רשות הרבים היא (ב) וראשונה לרד פנים והופך שמע לרד אורי הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אור"מ שמניח מושכב ולא מעומד ומיהו הא דלמרין לקמן (דף ל"ד): כתב על עור אחת והניח בארבע בתיס יא לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי' ר"מ מהא דתניא בתוספתא דכלים שפופרת שחככה ונתן בה את המזוה ואח"כ נתנה בכותל אע"פ שלא כדרך קבלתה ונתן דרך קבלתה טעמה שאלה דכרך קבלתה טעמה שהשפופרת סתומה מרד א' (א) ולפי' ר"מ דמפרש כמין נגר פסולה כשירה אבל מיושב כשירה מרד א' כדרך קבלתה יש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה (א) משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפשה על פיה וז"ע האי דקאמר כולוהו מזוחא דבי רבי כמין נגר עבדין משמע אבל שאר מזוחא דעלמא לא עבידא כמין נגר הלכך נראה בין לפי' הקונטרס בין לפי' ר"מ דכאישורא דכשירה היינו כאלכסון לא שוכב ולא זקוף אי נמי כמין נון מחלה שוכב ומחלה זקוף וכן פי' בקונטרס בשלשן אחר אבל שאר מזוחא דעלמא לאו הכי עבדין אלא לפר"מ היין מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"מ אל ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכול עומדין וכששליח ציבור מוסיף הכל יושבין. (א) מ"ר: וד"א הוהא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא י"ה מזוה. מתוך הלשון משמע דווקא פתח הבית שהיה יואל ממנו לבית המדרש אבל פתח בית המדרש עצמו לא בני מזוה ובפי' קמא דיומא (א) איכא פלוגתא דתניא יכול יהו בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין כנגעים ת"ל וצא אשר לו הבית מי שמויחד לו בית ומסקי הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מזוה (א) לבית הכנסת שאין זה דירה לתוך הכנסת ובמסכת ברכות (דף ק"ח). נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אבי רבינן דהוה אולי באורחא וכי מטו לבי כנישתא אמר ליה רבין לאכי יעול מר אמר ליה עד השתא לאו מר אלא א"ל הכי אמר רבי יוחנן ציבור מבדילין אלא כפתח שיש בו מזוה יש בו מזוה אלא כפתח הראוי למזוה כפתח דפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי כפרק (א) שני דמגילה משמע דבי מדרשא דרבי חנינא היה בו מזוה ומנחת כנגד כתיפותיו של אדם. (א) מ"ר: ומאי

עין משפט
גר מצוה

קמח א מ"י ס"ה מ"ל
תפילין ל"א סמ
קמח כ מ"י ט"ו י"ד סמ
רמח פ"י כ:
קמח ב מ"י פ"י ס"ל י"א
קמח ט ט"ו י"ד סמ
פ"י רמח פ"י כ:
ק"ג ג מ"י ס"ל א סמ
שם ט"ו י"ד סמ
קמח ד מ"י פ"י ס"ל מ
ט"ו י"ד סמ
קמח ה ו מ"י פ"י ס"ל
י"א סמ ט"ו י"ד סמ
י"ד פ"י רמח פ"י כ:
קמח ז מ"י ס"ל א סמ
שם ט"ו י"ד סמ
רמח פ"י כ:
רמח פ"י כ:

שיטה מקובצת

(א) עילי בה: (ב) חיות
כדאמר לקמן דקדים פגע
במזוה נפקת: (ג) בתי בין בי
גברי לבי נשי. (ד) י"ח
סנכסין: (ה) הסיפין חייבת
הסיפא נפקת: (ו) המזוה.
כפייה והוה חייב סנכסין:
(ז) המדרש. סנכסין באוהו
פוח אבל אוהו של בית לא
הוה גריל אלא פתח קמח היה
שעשה אצל מקומו ונכנס
ויצא לפסגים כדי שלא
כפיו ונכנס פתח אחר גריל
היה בו לנכנס ויציאו
האיני דאסרין בתי כנסיות
וכי מדרשות איון חייבין
במזוה צריך לומר שהיה נמי
(ח) (לחמישי) ולחמישי כתיב.
חוב' אחרות: (ט) לסיכה
לפתח: (י) חתך כו' דמיינה
נמי זין תפשה ולא מן
העשירי: (יא) רזמו כדכחו. ועוד
אנו רואין מנהג כלל יום שכל
זמן שהיית זקוף על הבימה
כל העם עומדים ונשתאו
סובב על הבימה חן יושבין
אלמא חייבין לה כל זמן
שהוה זקוף שלא כדרך
סוקות. חוב' אחרות:
(א) מלכך. שילמא לפר"מ
דפנות מזוה מושכב ולא
זקופת לפיכך צריך לחתוך
אחד מן הקנים לתחוב כתיבו
המזוה אבל לפר"מ למי לוי
לחתוך אינו צריך אלא
להניחה דרך קבלת העליון
שהרי הקנה כולו חלול וי"ל
דמי' צריך לחתוך לפי
שהוא סתום בין קשר לקשר.
חוב' אחרות: (ב) וי' וי' וי' וי'
לצד פנים: (ג) וי' וי' וי'
והעולם נהגו כר"מ. וררבה
לצאת ידי שבתה יקבענה
מיטה כו': (ד) מזוה בבית
הכנסת: (ה) בפרק שבת
דמגילה: